

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.288 van 18 januari 2017
in de zaak A. 220.998/XIV-37.266**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Sylvie Micholt
 kantoor houdend te 8000 Brugge
 Maria van Bourgondiëlaan 7B
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 16 december 2016, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 178.022 van 21 november 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 22 december 2016 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

In het bestreden arrest wordt op omstandig gemotiveerde wijze besloten dat verzoekster “in India reële bescherming geniet in de zin van artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderscheidt daarbij meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld zijn wil er sprake zijn van reële

bescherming. Zo wordt in het bestreden arrest op grond van de informatie in het administratief dossier vastgesteld dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben, hetgeen te dezen ook blijkt uit verzoeksters RC en jarenlange verblijf in India waar zij kon studeren en werken. Vervolgens stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat de argumenten van verzoekster inzake de gevaren van refoulement evenmin gegrond zijn aangezien uit het administratief dossier blijkt dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet en uit niets concreet en gedocumenteerd blijkt dat Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt nog dat verzoekster met haar verklaringen over praktische en socio-economische moeilijkheden voor Tibetanen in India geen nood aan internationale bescherming aantoon, hetgeen wordt bevestigd door haar handelswijze in Europa, en dat uit het administratief dossier blijkt dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen. Verzoeksters kritiek dat “geen correcte toetsing [werd] uitgevoerd van de voorwaarden die door artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet aan een ‘eerste land van asiel’ moeten worden gesteld” mist dan ook feitelijke grondslag.

In de mate dat verzoekster de motivering in het bestreden arrest betreffende haar vrees voor refoulement naar China betwist, en daarbij verwijst naar de informatie die zij met een aanvullende nota voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bijgebracht, wordt in het bestreden arrest op haar grief geantwoord. In die informatie is er immers enkel sprake van gevallen waarbij gedreigd werd met deportatie naar China en een aantal gevallen waarbij de betrokkenen naar een gebied dicht bij de grens werden gebracht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt daarover in het bestreden arrest dat “het achterlaten in een grensgebied geen effectieve overdracht [is], maar [...] aldus aan de betrokkene de mogelijkheid [wordt] geboden om zich naar elders in het Indiase grondgebied te verplaatsen”, dat “een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk [is], doch hieruit [...] niet concreet en gedocumenteerd [kan] blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen”. Het bestreden arrest voldoet op dit punt dan ook aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt in het bestreden arrest terecht op dat verzoekster met een verwijzing naar algemene informatie over de vrijheid van meningsuiting en het recht op demonstratie voor Tibetanen in India niet

aantoont dat zij in India werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Zoals bij de behandeling van het eerste middelonderdeel reeds werd aangehaald, onderzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de aanwezigheid van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in het eerste land van asiel als één van de cumulatieve componenten van de reële bescherming. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij aanvoert dat het bestreden arrest voorbij gaat aan de kern van de zaak. In de mate dat verzoekster betoogt dat het inperken van de politieke vrijheden van de Tibetaanse vluchtelingen in India elke geloofwaardigheid van de reële bescherming in India ondergraaft, raakt haar uiteenzetting de grond van de zaak. De Raad van State is als administratieve cassatierechter echter niet bevoegd om in de beoordeling van de feiten te treden.

Het enige middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op achttien januari tweeduizend zeventien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams